

DE REE

Capreolus capreolus

Voor de terugkeer van het everzwijn op het einde van 2006 was de ree het laatste grote wilde plantenetende zoogdier in het Zoniënwoud. Het is merkwaardig dat zulk een kwetsbaar dier zich in stand heeft kunnen houden in de nabije omgeving van de stad. De reeën worden immers bedreigd door onder andere loslopende honden en het wegverkeer. Honden die niet aan de lijn lopen, zitten vaak reeën achterna. Het gevolg is dat de reeën wegen met snel verkeer oversteken en worden aangereden. Bij het achtervolgen van een ree slagen honden er ook weleens in hem in te halen en hem te doden.

Wij zijn allemaal verantwoordelijk voor het behoud van de ree in het Zoniënwoud. Om het voortbestaan te garanderen blijven verantwoordelijke wandelaars overal in het woud op de wegen en houden ze honden aan de lijn. Komt er een jonge ree langs, dan laten ze hem gerust en wandelen verder.

DE REE IN HET ZONIËNWOUd

In het begin van de 19^e eeuw verdween de ree uit het Zoniënwoud. Kort erna werd hij opnieuw uitgezet, verdween opnieuw in 1830 en vanaf 1846 werd hij door Leopold I definitief opnieuw uitgezet. Sinds 1923 gebeuren er regelmatig tellingen. Voor het hele Zoniënwoud (ongeveer 5000 ha) wordt de populatie geraamd op 250 exemplaren.

IDENTITEITSKAART

- **Classificatie:** de ree maakt deel uit van de familie van de hertachtigen en van de orde van de evenhoevigen (stapt met elke poot op twee 2 hoefdragende tenen).
- **Beschrijving:** de ree is gemiddeld 1m20 lang en heeft een schofthoogte van 65 centimeter. Het gewicht schommelt tussen 15 en 20 kilogram bij de reeget (wijffe) en tussen 25 en 30 kilogram bij de reebok (mannetje). Enkel mannetjes dragen een gewei met veranderlijke afmetingen volgens de leeftijd, de gezondheid en de genetische eigenschappen van het dier. Het gewei valt af in de herfst en groeit vervolgens opnieuw helemaal aan.
- **Statuut en verspreiding:** soort die een strikte bescherming geniet op het hele gewestelijke grondgebied. Inheemse soort aanwezig in het Zoniënwoud. De ree doet vaak struikrijk onderhoud op open plekken aan.

MANIER VAN LEVEN

De ree leeft aan de bosranden en in het hart van het woud, waar hij schuilt in het kreupelhout en het struikgewas. Het dier is een echte lekkerbek. In de lente en de zomer voedt hij zich met eiken-, haagbeuk-, esdoornbladeren en grassen. In de herfst eet hij eikels en beukenootjes. In de winter neemt hij genoegen met klimop en braambladeren.

Reebokken leven vaak alleen, in koppel of in kleine families en zijn dus eerder solitaire dieren. De bronsttijd (paartijd) vindt plaats eind juli, begin augustus. Het embryo komt slechts drie maanden later (in december) tot ontwikkeling, zodat de jongen in de lente en niet in hartje winter geboren worden. Dit verschijnsel wordt de embryonale diapauze genoemd. In de maand mei werpt de reegetit in een rustig hoekje in het woud 1 tot 2, af en toe 3 reekalveren. Vervolgens blijft ze in de nabijheid van haar jongen. Reekalveren zijn kwetsbaar. Ze liggen vaak op de grond om aan gevaar te ontsnappen. Dankzij hun vacht blijven ze onopgemerkt voor roofdieren (vossen, kraaien en... honden). In de winter vormen reeën groepjes van 2 tot 8 dieren. In de lente gaan ze uiteen.

ECOLOGISCHE ROL

De plantenetende ree graast jonge bomen af en levert zo binnen het ecosysteem zijn bijdrage tot een gecontroleerde vegetatie. Op die manier neemt hij deel aan het onderhoud van open of halfopen plekken. Zoals bij andere dieren zorgt hij er met zijn getrappel voor dat zaadjes in de grond doordringen of dat daarentegen andere zaadjes naar boven komen.

OPVOLGING VAN DE POPULATIES

Sinds 2008 volgen de beheerders (van de drie gewesten) van het Zoniënwoud de evolutie van de reeënpopulatie volgens de methode van de transecttelling. Elk jaar leggen observatoren vier keren vijftig trajecten af in het Zoniënwoud. Ze tellen de exemplaren die ze tegenkomen. Met de jaarlijkse telling wordt de evolutie van de reeënpopulatie opgevolgd.

MET DE REE « SAMENLEVEN »

De ree komt 's morgens vroeg of tegen valavond graag in de buurt van woningen in de nabijheid van het woud. Hij is erg angstig. Herhaalde storingen kosten hem veel energie en hinderen hem erg.

De werpperiode en de periode ervoor zijn erg delicaat, zowel voor de moeder als voor de jongen. Het is daarom aangewezen om een reegetit die in verwachting is uit de weg te gaan. Als ze op dat moment door een hond wordt achtervolgd, is er veel kans op een miskraam. Voor de reegetit en ook voor de reekalveren is het belangrijk dat wandelaars, fietsers en paardrijders op de wegen blijven en dat de honden aan de lijn lopen. Dit is trouwens verplicht in de natuurreservaten, woudreservaten en bijzondere beschermde zones.

Na het werpen laten reegeiten hun jongen vaak gedurende lange tijd in de dag alleen. Als een wandelaar een reekalf tegenkomt, moet hij niet onmiddellijk denken dat het achtergelaten is. Het is het best het kalf niet aan te raken want de geur van de mens kan de reegeit afschrikken en haar van haar jong doen afkeren. Snel een gewond of dood dier dus niet te hulp. Breng liever de boswachter op de hoogte van wat u hebt gezien.

MEER WETEN :

- Dienst Info-Leefmilieu van Leefmilieu Brussel: tel.: 02 775 75 75, info@leefmilieubrussel.be

